

Jurisprudentiebulletin

2010, aflevering 1
Nummers: 1 – 10

Vordering benadeelde partij:

JBS 2010, nr. 1

HR 5 januari 2010

A-G Machielse over motivering door het hof dat vordering van eenvoudige aard is.

JBS 2010, nr. 2

Rb. Amsterdam 11 januari 2010

Voegingen van 197 benadeelde partijen. Is dit nog eenvoudig van aard? Ja, aldus de rechtbank.

JBS 2010, nr. 3.

Rb. Groningen 18 januari 2010

Rechtbank overweegt (ten onrechte) dat ziekenhuisdaggeldvergoeding onder de noemer immateriële schadevergoeding valt.

JBS 2010, nr. 4.

Rb. Almelo 19 januari 2010

Zgn. PEP behandelingen, in verband met mogelijke besmetting met HIV als gevolg van het door de huid heen bijten door verdachte, zijn rechtstreekse schade

JBS 2010, nr. 5

Rb. Rotterdam 27 januari 2010

De rechtbank schat de niet met bewijsstukken onderbouwde reiskosten. Immateriële schade niet eenvoudig, omdat benadeelde reeds een kunstlens in zijn verwonde oog had.

JBS 2010, nr. 6

Hof Leeuwarden 29 januari 2010

Uit het dossier blijkt niet dat de vordering van de benadeelde partij betrekking heeft op schade die door het bewezen verklaarde feit is toegebracht. Geen rechtstreekse schade.

Overige onderwerpen:

JBS 2010, nr. 7

HR 5 januari 2010

Klacht delict. Uit het doen van beklag ex art. 12 Sv kan worden afgeleid dat er een vervolgingswens bij het slachtoffer bestaat.

JBS 2010, nr. 8

Hof Arnhem (civiel, hoger beroep kort geding) 12 januari 2010

Verstek. Straat- en contactverbod. Lijfsdwang.

JBS 2010, nr. 9

HR 19 januari 2010

Indienen van beklag ex art. 12 Sv na sepotmededeling leidt alsnog tot vervolging door OvJ. Vervolging mogelijk.

JBS 2010, nr. 10

Rb. Maastricht 20 januari 2010

Oplegging bijzondere voorwaarde: contactverbod met minderjarige meisjes. Proeftijd vijf jaar.

Colofon

In het Jurisprudentiebuletin van Slachtofferhulp Nederland (JBS) wordt jurisprudentie verzameld die van belang kan zijn voor de juridische dienstverlening aan slachtoffers.

De opgenomen uitspraken worden onderverdeeld in de rubrieken: “vordering benadeelde partij” en “overige onderwerpen”. Binnen de rubrieken zijn de uitspraken chronologisch gerangschikt.

De uitspraken worden over het algemeen sterk verkort weergegeven. Aanvullingen en weglatingen door de redactie worden cursief weergegeven. Sommige uitspraken zijn door de redactie van (kort) commentaar voorzien.

De uitspraken betreffen merendeels strafzaken van de meervoudige kamers. Indien dat anders is, wordt dat vermeld.

Het JBS verschijnt in beginsel maandelijks en is te vinden op www.slachtofferzorg.nl. U kunt het JBS via e-mail toegestuurd krijgen door een berichtje te sturen aan JBS@slachtofferhulp.nl.

Redactie:

mr. A.H. Sas

Met medewerking van:

M.P. Meusen MSc.

Contact:

JBS@slachtofferhulp.nl

Overige uitgaven:

www.slachtofferzorg.nl

Vordering benadeelde partij:

1.

Hoge Raad

5 januari 2010

LJN: BK3378

A-G Machielse over motivering door het hof dat vordering van eenvoudige aard is. De HR doet de zaak af met art. 81 RO. Art. 361 lid 3 Sv.

Conclusie van A-G mr. Machielse:

*[Medeplegen van poging tot verkrachting art. 242 Sr en medeplegen van poging tot zware mishandeling art. 302 Sr]
[...]*

8.1. Het zevende middel klaagt over de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij. Het hof zou daarbij een onjuiste maatstaf hebben gehanteerd.

8.2. Het hof heeft dienaangaande aldus overwogen:

"Schadevergoeding

De benadeelde partij [slachtoffer] heeft in eerste aanleg een vordering ingesteld, strekkende tot schadevergoeding tot een bedrag van €6.070,-. Deze vordering is bij vonnis waarvan beroep toegewezen tot een bedrag van €3.769,93.

De benadeelde partij heeft zich in hoger beroep opnieuw gevoegd ter zake van het niet toegewezen gedeelte van de vordering.

Uit het onderzoek ter terechtzitting is het hof voldoende gebleken dat de benadeelde partij [slachtoffer] als gevolg van verdachtes bewezen verklaarde handelen rechtstreeks schade heeft geleden tot het door haar gevorderde bedrag. Ter terechtzitting in hoger beroep heeft de benadeelde partij een inzichtelijke onderbouwing gegeven van het niet door de rechtbank toegewezen gedeelte en van de zijde van verdachte is ter terechtzitting in hoger beroep gerefereerd aan het oordeel van het hof voor wat betreft de hoogte van het op te leggen bedrag. Omdat de vordering ook overigens niet onrechtmatig of ongegrond voorkomt is verdachte tot vergoeding van die schade gehouden zodat de vordering tot het gevorderde bedrag toewijsbaar is.

Het hof ziet aanleiding ter zake de maatregel van artikel 36f Wetboek van Strafrecht op te leggen als na te melden.

Verdachte (en zijn mededader) zijn naar burgerlijk recht aansprakelijk voor de

schade die door het strafbare feit is toegebracht."

8.3. Volgens de steller van het middel heeft het hof aldus onvoldoende tot uitdrukking gebracht dat het heeft getoetst aan het criterium dat de vordering eenvoudig van aard moet zijn. Dat de vordering het hof niet onrechtmatig of ongegrond voorkomt is niet toereikend.

8.4. Dat de benadeelde partij schade heeft geleden als gevolg van het handelen van verdachte en zijn mededader en wel tot het door haar gevorderde bedrag is aan het hof kunnen blijken onder meer door de inzichtelijk onderbouwing die de benadeelde partij ter terechtzitting in hoger beroep heeft gegeven van het niet door de rechtbank toegewezen gedeelte. De verdediging heeft zich gerefereerd aan het oordeel van het hof. Het hof heeft voorts geconstateerd dat er geen aanwijzingen zijn dat de vordering onrechtmatig of ongegrond is. Uit dit samenstel van constatering blijkt voldoende duidelijk dat het hof van oordeel is geweest dat de vordering van de benadeelde partij van zo eenvoudige aard is dat zij zich leent voor behandeling in het strafgeding. Dit oordeel geeft geen blijk van een verkeerde uitleg en is niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

[...]

De Hoge Raad:

[...]

2. Beoordeling van de middelen

De middelen kunnen niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien art. 81 RO, geen nadere motivering nu de middelen niet nopen tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

[...]

Commentaar:

1. De rechter hoeft niet te motiveren waarom hij de vordering(en) van de benadeelde partij(en) van eenvoudige aard acht, ook niet als dat wordt betwist. Dit is vaste jurisprudentie. Zie bijvoorbeeld: 17 juni 1997, DD 97.301 en zie ook de conclusie van A-G Vellinga vóór HR 10 maart 2009, LJN: BG5978. Deze beslissing kan in cassatie slechts op begrijpelijkheid worden getoetst.

2. Ook het omgekeerde geldt: de rechter hoeft niet te motiveren waarom hij de vordering *niet* eenvoudig van aard acht.

2.

Rechtbank Amsterdam

11 januari 2010

LJN: BL3880

Voegingen van 197 benadeelde partijen. Is dit nog eenvoudig van aard? Ja, aldus de rechtbank: de enkele getalsmatige omvang van vorderingen vormt op zichzelf geen beletsel om die vorderingen in het strafproces te kunnen behandelen.

Art. 361 lid 3 Sv.

De rechtbank:

[Beleggingsfraude: deelneming aan een criminele organisatie art. 140 Sr, valsheid in geschrifte art. 225 Sr en oplichting art. 326 Sr.]

[...]

7.3. De vorderingen van de benadeelde partijen

In totaal hebben 197 beleggers zich als benadeelde partij gevoegd in dit strafproces. Zij hebben door middel van het daartoe bestemde voegingsformulier vergoeding van de door hen geleden schade gevorderd. De totale som daarvan bedraagt €18.475.739,31. Daarnaast heeft de curator van H&V zich als benadeelde partij gesteld.

Ontvankelijkheid van de benadeelde partijen

Standpunt officier van justitie

De officier van justitie heeft zich op het standpunt gesteld dat de rechtbank kan toekomen aan de behandeling van de vorderingen van de benadeelde partijen. Weliswaar is het aantal vordering groot, maar deze zijn - op aanraden van de officier van justitie - zo eenvoudig mogelijk gehouden. Vrijwel alle beleggers hebben alleen de vergoeding van de netto schade (inleg minus ontvangen rentebetalingen) gevorderd. In een door de FIOD opge maakt excel-bestand (AH/319A) is aan de hand van het dossier die nettoschade berekend. Eventuele afwijkingen tussen die berekening en de ingediende vorderingen zijn nog nader onderzocht door de FIOD. Het is op grond van het dossier volstrekt duidelijk dat de vorderingen geheel of gedeeltelijk kunnen worden toegewezen. Dat geldt ook voor de vorderingen van beleggers die niet in de tenlastelegging zijn genoemd, zo blijkt uit het arrest HR 9 december 2008, LJN: BF5074.

Alle vorderingen van de beleggers kunnen dan ook worden toegewezen voor wat betreft de netto-inleg. Verdachten kunnen daarvoor hoofdelijk aansprakelijk worden gesteld. De curator moet niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn vordering. Aldus de officier van justitie.

Standpunt verdediging

De raadslieden hebben zich ter zitting op het standpunt gesteld dat, zelfs ingeval de rechtbank niet tot een vrijspraak mocht komen, de benadeelden partijen niet-ontvankelijk moeten worden verklaard in hun vorderingen, omdat deze niet van eenvoudige aard zijn en zich niet lenen voor behandeling in het strafgeding. Samengevat zijn daartoe de volgende standpunten aangevoerd:

(1) de (getalsmatige) omvang aan vorderingen maakt dat deze niet eenvoudig van aard zijn;

(2) een groot aantal formulieren is ingediend met een hele beperkte toelichting en zonder enige bijlage. Bij vrijwel geen enkel voegingsformulier is een aangifte gevoegd. Er is dan ook niet alleen te weinig informatie over wie, wanneer, waarmee bezig was bij H&V, maar ook over de aangevers zelf;

(3) mogelijk is sprake van eigen schuld bij de beleggers, met als gevolg dat de schade op grond van artikel 6:101 BW moet worden verdeeld volgens de in dat artikel neergelegde maatstaf. De rente was immers zó riant en uitzonderlijk, dat extra voorzichtigheid geboden was. Van geen enkele benadeelde partij staat vast of is aannemelijk geworden dat die onder de gegeven omstandigheden voldoende voorzichtig is geweest. Om dat vast te kunnen stellen is meer informatie nodig;

(4) in elk geval zijn de benadeelde partijen die niet in de tenlastelegging worden genoemd niet-ontvankelijk in hun vordering.

Oordeel rechtbank

De rechtbank overweegt hierover als volgt. Op grond van artikel 51a lid 1 Sv kan degene die rechtstreeks schade heeft geleden door een strafbaar feit, zich in het strafproces voegen als benadeelde partij. Artikel 361 lid 2 sub a Sv bepaalt dat die vordering slechts voor toewijzing door de rechtbank vatbaar is, indien (a) aan verdachte enige straf of maatregel wordt opgelegd, (b) aan de benadeelde partij rechtstreeks schade is toegebracht door

het bewezen verklaarde en (c) de vordering van zo eenvoudige aard is dat zij zich leent voor behandeling in het strafgeding.

De raadslieden hebben bestreden dat in dit geval sprake is van vorderingen van eenvoudige aard. De rechtbank volgt hen niet in dit standpunt. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat een vordering eenvoudig is, indien daarover volstrekke duidelijkheid bestaat, zowel wat betreft de grondslag als de hoogte ervan, of waarover de gewenste duidelijkheid op eenvoudige wijze kan worden verkregen. Dat is hier het geval. Enkele uitzonderingen daargelaten omvat de door de benadeelde partijen gevorderde schadevergoeding niets meer dan het door hen bij H&V netto ingelegde geldbedrag, verminderd met de ontvangen rentebetalingen. De vorderingen zijn op zichzelf dan ook niet ingewikkeld, aangezien uit de bankafschriften van H&V (die als processtuk D/059 in het procesdossier zijn gevoegd) op eenvoudige wijze valt vast te stellen of - en zo ja voor welk bedrag - door de betreffende benadeelde partij geld is ingelegd in H&V. Daarbij mag worden aangenomen dat die gelden, voor zover ingelegd, telkens zien op beleggingen in Golden Sun (Golf) Resorts. Immers, niet is gebleken (en evenmin door verdachten of de raadslieden gesteld) dat er ook voor andere doeleinden geld op die rekening is gestort. Dat bij sommige vorderingen geen nadere bewijsstukken (afschriften van de obligatieovereenkomst, bankafschriften etc.) zijn gevoegd staat er dan ook niet aan in de weg dat ook die vorderingen in beginsel kunnen worden behandeld. Het is immers duidelijk waar die vorderingen op zien.

Dat het in dit geval om een groot aantal vorderingen gaat (circa 200) maakt dit niet anders. De enkele getalsmatige omvang van vorderingen vormt op zichzelf geen beletsel om die vorderingen in het strafproces te kunnen behandelen. Dit is slechts anders als die behandeling ten koste zou gaan van een zorgvuldige behandeling van de strafzaak. Die situatie doet zich in het onderhavige geval niet voor, nu ter zitting voldoende tijd is ingepland voor de behandeling van die vorderingen en de verdediging ook afdoende tijd is gegeven om hiertegen verweer te kunnen voeren.

De benadeelde partijen zijn dan ook in beginsel ontvankelijk in hun vordering, ook

die partijen die niet met naam in de bewezenverklaring zijn genoemd. Daarbij is dan wel vereist dat ten aanzien van elk van die benadeelde partijen afzonderlijk kan worden vastgesteld dat de door hen gevorderde schade in rechtstreeks en nauw verband staat met de bewezenverklaarde oplichting (zie ook: HR 9 december 2008, LJN: BF5074).

Dat, zoals wordt gesteld, ten aanzien van elk van de betrokken verdachten afzonderlijk moet worden vastgesteld wie in welke periode binnen H&V welke handelingen heeft verricht, vormt evenmin een grond om de vorderingen niet-ontvankelijk te verklaren. Duidelijk is dat de vorderingen verband houden met de door H&V gepleegde oplichting, zoals onder 1 bewezen is verklaard. De rechtbank heeft overwogen dat de verdachte, [persoon 2], [persoon 34], [persoon 3] en later ook [persoon 20] feitelijk leiding hebben gegeven aan die oplichting. Dit brengt met zich dat die verdachten ieder afzonderlijk - maar ook hoofdelijk - aansprakelijk zijn voor de schade die beleggers als gevolg van dat feit hebben geleden, met dien verstande dat voor [persoon 3] en [persoon 20] geldt dat zij slechts aansprakelijk zijn voor de terugbetaling van gelden die zijn ingelegd gedurende de bij hun bewezen verklaarde periode.

Voorts is door de verdediging nog aangevoerd dat sprake zou zijn van eigen schuld van de beleggers. Dit standpunt wijst de rechtbank van de hand. Vast staat immers dat verdachte en zijn mededaders met behulp van het oplichtingsvehikel H&V beleggers doelbewust hebben misleid. Zelfs indien de beleggers zou kunnen worden verweten dat zij onder de gegeven omstandigheden voorzichtiger hadden kunnen zijn, dan nog heeft te gelden dat de mate waarin een eventueel gebrek aan zorg door de benadeelden aan de schade heeft bijgedragen in het niet valt tegenover de mate waarin het gedrag van verdachte aan de schade heeft bijgedragen. Daarnaast verzet ook de billijkheid zich er tegen dat verdachte een deel van de door oplichting verkregen baten op die grond zou kunnen behouden. Een beroep op artikel 6:101 BW zal verdachte dan ook niet kunnen baten (zie ook: Rb. Amsterdam 24 juni 2009, LJN: BJ5134).

De rechtbank verklaart de benadeelden partijen dan ook ontvankelijk in hun vorde-

ring. Dit ligt slechts anders voor de volgende partijen.

[Dan volgt een aantal vorderingen van partijen die om verschillende redenen niet ontvankelijk wordt verklaard. Vervolgens toekenning van schadevergoeding aan de overige benadeelden. De kosten voor rechtsbijstand en overige proceskosten zijn omwille van de eenvoud door de rechtbank overigens niet toegewezen – red.]
[...]

3. Rechtbank Groningen 18 januari 2010 LJN: BK9691

Rechtbank overweegt (ten onrechte) dat ziekenhuisdaggeldvergoeding onder de noemer immateriële schadevergoeding valt. Letselschaderaad.

De rechtbank:

[Diverse feiten waaronder zware mishandeling art. 302 Sr t.a.v. benadeelde partij.]
[...]

De rechtbank overweegt met betrekking tot de hoogte van het toegewezen bedrag dat dit bestaat uit de opgevoerde immateriële schade vermeerderd met de (in de bijlage van de vordering) opgevoerde eigen bijdrage. Met betrekking tot het de opgevoerde ziekenhuisdaggeldvergoeding overweegt de rechtbank dat deze schade eveneens onder de noemer immateriële schade valt en in de toegewezen immateriële schade wordt geacht te zijn inbegrepen.
[...]

Commentaar:

1. In De Letselschade Raad (voorheen het Nationaal Platform Personenschade, NPP) werken instanties samen die in de praktijk met verkeersslachtoffers te maken krijgen: verzekeraars, de ANWB, belangenbehartigers, medisch adviseurs en Slachtofferhulp Nederland. De Letselschade Raad wil de opvang van letselschadeslachtoffers verbeteren en de nasleep van de schaderegeling vereenvoudigen. Dit wordt onder meer gedaan door het maken van richtlijnen voor de vaststelling van de schade. Op deze wijze worden bepaalde schadeposten genormeerd. Er zijn onder andere richtlijnen voor huishoudelijke hulp, kilometer-

vergoeding en ziekenhuisdaggeldvergoeding (www.deletselschaderaad.nl).

2. Deze richtlijnen bieden een uitkomst voor de voegingsprocedure waar de voorwaarde geldt dat de vordering tot schadevergoeding eenvoudig van aard moet zijn. Door de normering wordt vaak ingewikkeld aan te tonen schade teruggebracht tot eenvoudig te hanteren standaardbedragen. Waarmee natuurlijk nog niet gezegd is dat de rechter deze richtlijnen in alle gevallen volgt.

3. De ziekenhuisdaggeldvergoeding is een vergoeding van momenteel €26 per dag voor kosten die worden gemaakt in verband met het ziekenhuisverblijf. Het is dus geen vergoeding voor immateriële schade van het ziekenhuisverblijf zoals de rechtbank overweegt. De richtlijn noemt: aanschaf bed- en ziekenhuiskleding, telefoonkosten, consumpties, huur tv, parkeergeld familiebezoek etc. Zie bijvoorbeeld: Rb. Arnhem (militaire kamer) 2 november 2009, LJN: BK1745, die met betrekking tot deze vergoeding overwoog: "Dit zijn algemeen te maken kosten die gemaakt worden wanneer iemand in een ziekenhuis verblijft. Te denken valt daarbij aan het huren van een tv en/of telefoon. Dit onderdeel van de vordering zal daarom worden toegewezen."

4. Rechtbank Almelo 19 januari 2010 LJN: BK9746

Zgn. PEP behandelingen, in verband met mogelijke besmetting met HIV als gevolg van het door de huid heen bijten door verdachte, zijn rechtstreekse schade.

Art. 361 lid 3 Sv.

De rechtbank:

[Mishandeling: art. 300 Sr.]
[...]

9. De schade van benadeelden [slachtoffer], wonende te [woonplaats], [adres], voor wie de heer C.M. Buckens als gemachtigde optreedt, heeft zich voorafgaand aan het onderzoek op de zitting, op de wettelijk voorgeschreven wijze als benadeelde partij gevoegd in dit strafproces. De benadeelde partij vordert veroordeling van de verdachte tot betaling van in totaal € 1.624,93. Deze schade bestaat uit de volgende posten:

- medische kosten inzake PEP behandeling €181,42;
- medische kosten inzake PEP behandeling €43,51;
- immateriële schade €1.400,--.

Ook heeft de benadeelde partij gevraagd een schadevergoedingsmaatregel op te leggen.

Het standpunt van de officier van justitie
De officier van justitie heeft zich op het standpunt gesteld dat de vordering geheel moet worden toegewezen, nu de vordering redelijk is en goed onderbouwd.

Het standpunt van de verdediging
Namens de verdachte is de vordering inhoudelijk betwist. De raadsman voert hier toe aan dat het posten die betrekking hebben op de PEP behandeling niet moeten worden toegewezen nu er geen rechtstreeks verband is tussen het gedrag van verdachte en de noodzaak tot ondergaan van de PEP behandeling. Met betrekking tot de immateriële schade stelt de raadsman zich op het standpunt dat deze moet worden gematigd nu de resultaten van het bloedonderzoek van verdachte relatief snel bekend waren.

Het oordeel van de rechtbank
Naar het oordeel van de rechtbank is de benadeelde partij in haar vordering ontvankelijk en is de vordering gegrond. Door de gebezigde bewijsmiddelen en de behandeling op de terechtzitting is komen vast te staan dat verdachte door het op de vordering betrekking hebbende bewezenverklarde feit rechtstreeks schade heeft toegebracht aan het slachtoffer. Verdachte heeft [slachtoffer] door de huid heen gebeten en daarmee bij [slachtoffer] angst gecreëerd dat hij hierdoor één of meer besmettelijke ziekten heeft opgelopen. Vanwege een mogelijke besmetting met HIV moest [slachtoffer] uit voorzorg een PEP behandeling ondergaan. Dat [slachtoffer] deze behandeling moest ondergaan, is derhalve direct aan verdachte toe te rekenen. Dat achteraf is gebleken dat verdachte geen HIV had, doet daaraan niet af. De rechtbank is van oordeel dat de opgevoerde schadeposten voldoende zijn onderbouwd en voldoende aannemelijk geworden. De vordering zal daarom in het geheel worden toegewezen.
[...]

5.
Rechtbank Rotterdam
27 januari 2010
LJN: BL0901

De rechtbank schat de niet met bewijsstukken onderbouwde reiskosten. Immateriële schade niet eenvoudig, omdat benadeelde reeds een kunstlens in zijn verwonde oog had.

Art. 6:97 BW en art. 361 lid 3 Sv.

De rechtbank:

*[Zware mishandeling art. 302 Sr.]
[...]*

Als benadeelde partij heeft zich in het geding gevoegd mevrouw [slachtoffer], wonende [adres], in deze procedure vertegenwoordigd door haar gemachtigde, mevrouw [gemachtigde]. De benadeelde partij vordert vergoeding van materiële schade tot een bedrag van €259,76 (bestaande uit reiskosten polikliniek oogheelkunde ad €200,= en eigen risico medische kosten ad €59,76) en van immateriële schade tot een bedrag van €7.500,=.

Vast is komen te staan dat aan de benadeelde partij als gevolg van het primair bewezenverklarde strafbare feit rechtstreeks schade is toegebracht.

De gevorderde reiskosten zijn weliswaar niet met bewijsstukken onderbouwd, doch het komt niet onaannemelijk voor dat de benadeelde partij reiskosten naar de polikliniek oogheelkunde heeft moeten maken. Naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid zal een bedrag aan reiskosten ad €100,= worden toegewezen. De benadeelde partij zal in het overige deel van de reiskosten niet-ontvankelijk worden verklaard en dit deel van de vordering kan slechts bij de burgerlijke rechter worden aangebracht. Het eigen risico is genoegzaam onderbouwd, zodat het gevorderde bedrag ad €59,76 zal worden toegewezen.

Met betrekking tot de immateriële schade wordt overwogen dat uit een geneeskundige verklaring van 5 november 2007 in het dossier blijkt dat in het rechter oog van de benadeelde partij in het verleden reeds een kunstlens was geplaatst. Onduidelijk is en blijft hierdoor of en zo ja, in welke mate, de benadeelde partij al met zichtproblemen kampte voor 27 oktober 2007. Daarnaast is onduidelijk in hoeverre er sprake is van een medische eindsituatie.

Gelet hierop is het deel van de vordering van de benadeelde partij dat betrekking heeft op de immateriële schade niet van

zo eenvoudige aard, dat dit onderdeel van de vordering zich leent voor behandeling in dit strafgeding. De benadeelde partij zal ook daarin niet-ontvankelijk worden verklaard en ook dit deel van de vordering kan slechts bij de burgerlijke rechter worden aangebracht.
[...]

6.
Gerechtshof Leeuwarden
29 januari 2010
LJN: BL1546

Uit het dossier blijkt niet dat de vordering van de benadeelde partij betrekking heeft op schade die door het bewezen verklaarde feit is toegebracht. Geen rechtstreekse schade.
Art. 361 lid 2 onder b Sv.

Het hof:
[Diefstal met braak art. 311 Sr.]
[...]

Benadeelde partij [benadeelde]
Uit het onderzoek ter terechtzitting van het hof is gebleken, dat de benadeelde partij zich in het geding in eerste aanleg heeft gevoegd en dat haar vordering (€746,31 aan materiële schade) in eerste aanleg geheel is toegewezen. Derhalve duurt de voeging ter zake van haar gehele vordering tot schadevergoeding in het geding in hoger beroep voort.

De vordering wordt door de verdediging betwist. Ter zitting van het hof heeft de raadsman aangevoerd dat nergens uit het dossier blijkt dat de schade die wordt gevorderd zou zijn ontstaan door de poging tot diefstal waar verdachte zich aan schuldig heeft gemaakt. De vordering dient aldus te worden afgewezen, althans dient de benadeelde partij niet-ontvankelijk in de vordering te worden verklaard, aldus de raadsman. De advocaat-generaal heeft eveneens gevorderd dat de benadeelde partij niet-ontvankelijk in haar vordering dient te worden verklaard.

Blijkens een factuur d.d. 17 september 2008, die de benadeelde partij tezamen met het voegingsformulier heeft overgelegd, blijkt dat de vordering onder meer ziet op vervanging van een balkondeur. De rest van de vordering is gebaseerd op de aanschaf van ander bouw materiaal, niet zijnde een houten afsluiting van deu-

ren. *[Bewezen is verklaard dat verdachte een houten afsluiting van de deuren van de boerderij kapot heeft gemaakt - red.]*

Het hof overweegt hieromtrent, dat uit het dossier niet is gebleken, dat de vordering van de benadeelde partij betrekking heeft op schade, die rechtstreeks is toegebracht door het bewezen verklaarde feit. Gelet op het bepaalde in artikel 361, tweede lid, aanhef en onder b, van het Wetboek van Strafvordering, dient de benadeelde partij in haar vordering niet-ontvankelijk te worden verklaard.
[...]

Overige onderwerpen:

7.
Hoge Raad
5 januari 2010
LJN: BK3501
Klacht delict. Uit het doen van beklag ex art. 12 Sv kan worden afgeleid dat er een vervolgingswens bij het slachtoffer bestaat.
Artt. 266 jo. 269 Sr en artt. 164 en 12 Sv.

De Hoge Raad:
[Eenvoudige belediging art. 266 Sr.]
[...]

2.3.1. In de tweede plaats klaagt het middel dat het Hof het beroep op de niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in de vervolging heeft verworpen.

2.3.2. Aan de verdachte is onder 2 ten laste gelegd dat:

"hij op of omstreeks 10 september 2005 in de gemeente Sittard-Geleen, opzettelijk beledigend [slachtoffer], meermalen, althans eenmaal in dier tegenwoordigheid mondeling heeft toegevoegd het woord "stasihoer", althans een woord van gelijke beledigende aard en/of strekking."

2.3.3. Het Hof heeft het beroep op de niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in de vervolging als volgt weergegeven en verworpen:

"Van de zijde van de verdachte is met betrekking tot het onder 2 ten laste gelegde het verweer gevoerd dat het openbaar ministerie in zijn strafvervolging niet-ontvankelijk behoort te worden verklaard, omdat belediging blijkens artikel 269 van het Wetboek van Strafrecht niet wordt vervolgd dan op klacht van hem tegen wie het

misdrijf is gepleegd en dat van een zodanige klacht niet is gebleken.

Het hof overweegt als volgt.

In het dossier bevindt zich geen expliciete klacht van het slachtoffer. Het hof heeft echter - gelet op de aangifte van [slachtoffer] en gelet op het feit dat zij overeenkomstig artikel 12 van het Wetboek van Strafvordering beklag heeft gedaan tegen de niet vervolging van het feit - een duidelijke vervolgingswens vastgesteld bij het slachtoffer. Hiermee is voldoende komen vast te staan dat het slachtoffer ten tijde van de aangifte en de periode hierna de bedoeling had dat er een vervolging tegen verdachte zou worden ingesteld. Om die reden treft het verweer geen doel."

2.3.4. Art. 269 Sr luidt:

"Belediging, strafbaar krachtens deze titel, wordt niet vervolgd dan op klacht van hem tegen wie het misdrijf is gepleegd, behalve in de gevallen voorzien in artikel 267, aanhef en onder 1° en 2°."

2.3.5. Het Hof heeft mede uit de omstandigheid dat de aangeefster beklag als bedoeld in art. 12 Sv heeft gedaan, afgeleid dat zij de bedoeling had dat een vervolging tegen de verdachte zou worden ingesteld. Hierin ligt besloten dat het Hof heeft geoordeeld dat zij een klacht in de zin van art. 164, eerste lid, Sv heeft gedaan. Dat oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

2.3.6. De tweede klacht faalt.

[...]

8.

Gerechtshof Arnhem

(civiel, hoger beroep kort geding)

12 januari 2010

LJN: BK9311

Verstek. Straat- en contactverbod. Lijfswang.

Art. 585 Rv.

Het hof:

[...]

De beoordeling

1. In het beroepen vonnis heeft de voorzieningenrechter [geïntimeerde] op vordering van [appellante] kort gezegd een straat- en contactverbod opgelegd. De subsidiaire eis tot het stellen van een dwangsom op overtreding van die verboden heeft de voorzieningenrechter ook toegewezen, nu haar de vordering in zoverre niet onrechtmatig of ongegrond

voorkwam. De primair gevorderde lijfswang is afgewezen omdat de voorzieningenrechter op het moment van vonniswijzen onvoldoende aannemelijk achtte dat deze sanctie op dat moment als ultimum remedium diende te worden ingezet.

2. De grief strekt tot toewijzing alsnog van de primair gevorderde lijfswang. Onder overlegging van stukken van overtuiging wordt daartoe aangevoerd dat [geïntimeerde] zich van de opgelegde verboden niets aantrekt, en deze na betekening van het beroepen vonnis inmiddels al drie maal heeft overtreden.

3. In het licht van het voorgaande komt het hof thans het primair gevorderde niet onrechtmatig of ongegrond voor. De grief slaagt om die reden. Het hof wijst er voor de goede orde nog op dat [appellante] in gevolge artikel 597 lid 1 Rv juncto artikel 2a Besluit tarieven in burgerlijke zaken €339,= van de aan de lijfswang verbonden kosten dient voor te schieten, tenzij zij geheel of gedeeltelijk van die verplichting is vrijgesteld.

4. Het beroepen vonnis zal worden vernietigd voor zover daarin dwangsommen zijn opgelegd en de gevorderde lijfswang is afgewezen. Die primaire vordering zal alsnog als na te melden worden toegewezen. Het hof acht een termijn van drie dagen lijfswang voor iedere overtreding van de verboden gedragingen passend. Voor het overige zal het beroepen vonnis worden bekrachtigd. [geïntimeerde] zal als de in dit hoger beroep in het ongelijk gestelde partij worden verwezen in de proceskosten van [appellante] (tariefgroep II, 1 punt).

De beslissing

Het gerechtshof:

vernietigt het vonnis waarvan beroep voor zover daarin onder 3.3 is bepaald dat [geïntimeerde] voor iedere keer dat hij in strijd handelt met de opgelegde verboden een dwangsom verbeurt, alsmede voor zover onder 3.7 het meer of anders gevorderde is afgewezen. In zoverre opnieuw rechtdoende:

verklaart het beroepen vonnis uitvoerbaar bij lijfswang;

bepaalt de termijn gedurende welke de lijfswang kan worden tenuitvoergelegd op 3 (drie) dagen voor iedere keer dat [geïntimeerde] in strijd handelt met hetgeen de voorzieningenrechter in het beroepen vonnis onder 3.1 en 3.2 heeft bepaald;

[...]

Commentaar:

1. Lijfswang (ook gijzeling genoemd) is geregeld in artt. 585 – 600 Rv. Het kan worden toegestaan voor zover het vonnis of de beschikking iets anders inhoudt dan het betalen van een geldsom (art. 585 onder a Rv). Maar alleen als de schuldenaar in staat is aan de verplichting te voldoen (art. 588 Rv). Strekt de verplichting van de schuldenaar zoals bij een contactverbod tot een nalaten, dan bepaalt de rechter de termijn gedurende welke de lijfswang kan worden ten uitvoer gelegd (art. 589 lid 2 Rv).

2. Lijfswang is een ultimum remedium: de rechter verklaart een vonnis slechts uitvoerbaar bij lijfswang, indien aanneemelijk is dat toepassing van een ander dwangmiddel onvoldoende uitkomst zal bieden en het belang van de schuldeiser toepassing daarvan rechtvaardigt (art. 587 Rv).

3. De precieze casus in onderhavige zaak blijkt niet heel duidelijk uit de uitspraak. Betrokkene heeft zich in dit geval schijnbaar niet veel van het in eerste aanleg al opgelegde contactverbod aangetrokken. Hij zou verbod al drie maal hebben overtreden. Vergelijk: Rb. Leeuwarden (voorzieningenrechter) 30 juli 2008, LJN: BD9742, waarin de rechter ook lijfswang toestond, nadat betrokkene zich niet aan een opgelegd contactverbod had gehouden.

4. De gijzeling wordt in een huis van bewaring ten uitvoer gelegd (art. 596 Rv). De deurwaarder kan de politie voor de aanhouding inschakelen (art. 595 Rv). Zoals ook het hof in zijn uitspraak vermeldt, moet appelante wel voor dertig dagen de kosten van onderhoud in het huis van bewaring voorschieten (art. 597 Rv). Deze kosten bedragen €11,30 per dag volgens art. 2a lid 1 van het Besluit tarieven in burgerlijke zaken. Art. 2a lid 2 van dit Besluit regelt vrijstelling of gedeeltelijke vrijstelling bij een bepaald inkomen aan de hand van de Wet op de rechtsbijstand. De kosten van de gijzeling en de voorgeschoten onderhoudskosten kunnen overigens op de schuldenaar worden verhaald (vgl. art. 600 onder b Rv).

9.

Hoge Raad

19 januari 2010

LJN: BK4448

Beklag ex art. 12 Sv na sepotmededeling leidt alsnog tot vervolging door OvJ. Vervolging mogelijk.

Art. 255 lid 1 Sv jo. art. 12i Sv.

De Hoge Raad:

[...]

4.2. In de aanvraag wordt melding gemaakt van een brief van 21 augustus 2007 van inspecteur van politie [verbalisant 1] gericht aan de aanvrager. Deze brief, die

ziet op de zaak met parketnummer 05/600438-08, houdt in dat besloten is het opgemaakte proces-verbaal niet in te dienen bij de Officier van Justitie en dat dit betekent dat tegen de aanvrager geen strafvervolging zal worden ingesteld. Desalniettemin is de aanvrager vervolgd voor het feit waarop de sepotmededeling ziet.

4.3. Uit onderzoek dat op verzoek van de Advocaat-Generaal is verricht blijkt dat na overleg met een gemandateerd beoordeelaar besloten is tot het seponeren wegens het ontbreken van wettig bewijs, dat vervolgens namens het slachtoffer een klacht als bedoeld in art. 12 Sv is ingediend en dat deze klacht heeft geleid tot het oordeel van de Officier van Justitie dat er wel voldoende bewijs was om over te gaan tot vervolging.

4.4. Uit art. 255, eerste lid, in verbinding met art. 12i Sv volgt dat een verdachte aan wie een kennisgeving van niet verdere vervolging is betekend, alsnog kan worden vervolgd wanneer tegen hem nieuwe bezwaren bekend zijn geworden of wanneer het hof naar aanleiding van een klacht als bedoeld in art. 12 Sv van oordeel is dat vervolging had moeten plaatshebben. De verdachte aan wie een kennisgeving van niet verdere vervolging is betekend, kan aan deze kennisgeving derhalve niet het rechtens te honoreren vertrouwen ontnemen dat hij niet zal worden vervolgd. Hetzelfde zal derhalve hebben te gelden voor de met de kennisgeving van niet verdere vervolging vergelijkbare, maar in de wet niet geregelde "sepotmededeling".

[...]

10.

Rechtbank Maastricht

20 januari 2010

LJN: BL0101

Oplegging bijzondere voorwaarde: contactverbod met minderjarige meisjes. Proeftijd vijf jaar.

Artt. 14a, 14b en 14c Sr.

De rechtbank:

[Ontucht met meisjes jonger dan zestien door verdachte art. 247 Sr, ook in zijn functie als zwemleraar art. 249 Sr]

[...]

De beslissing

[...]

Straffen

- veroordeelt verdachte tot een gevangenisstraf van 20 maanden, waarvan 10 maanden voorwaardelijk;
- bepaalt dat het voorwaardelijke deel van de straf niet ten uitvoer wordt gelegd, tenzij de rechter tenuitvoerlegging gelast omdat verdachte zich voor het einde van een proeftijd van vijf jaar schuldig maakt aan een strafbaar feit of omdat verdachte tijdens de proeftijd de bijzondere voorwaarde niet heeft nageleefd;
- stelt als bijzondere voorwaarde:
 - dat verdachte zich tijdens de proeftijd moet gedragen naar de voorschriften en aanwijzingen die worden gegeven door of namens de Reclassering;
 - draagt aan de reclasseringsinstelling op om aan verdachte hulp en steun te verlenen bij de naleving van deze voorwaarden;
 - dat verdachte zijn medewerking zal verlenen aan behandeling door Forensische Psychiatrische Kliniek "De Horst" of een soortgelijke instelling zolang zulks noodzakelijk wordt geacht;
 - dat verdachte gedurende de proeftijd zich onthoudt van actief contact zoeken en onderhouden met minderjarige meisjes;

[...]